Első fejezet

London, 1843
A szezon vége

Egy lány, akinek legfőbb célja a férjhezmenetel, bármilyen akadályt képes legyőzni, kivéve a hozomány hiányát.

Annabelle türelmetlenül topogott szoknyái habzó fehér tömege alatt, miközben arca nyugodt maradt. Az elmúlt sikertelen három szezon alatt megszokta már, hogy petrezselymet árul. Megszokta, de nem törődött bele. Többször is eszébe ötlött, hogy jóval többre lenne érdemes, mint itt ülni a terem végében, s csak várni, reménykedni, hogy valaki felkéri, ami azonban sohasem történik meg. És úgy tenni, mintha nem érdekelné… mintha tökéletesen boldoggá tenné az is, hogy nézheti, ahogy mások táncolnak, ahogy másoknak udvarolnak.

Annabelle nagyot sóhajtva babrálni kezdett a csuklóján lógó apró, ezüstkártyával. A kártya fedele kinyílt, s a hártyavékonyságú lapok legyezőszerűen kibomlottak. A lányok ezekre a majdnem átlátszó lapokra írták fel a táncpartnereik nevét. Annabelle gúnyosan vigyorgó fogsornak látta az üres legyezőlapocskákat. Egyetlen csattanással összecsukta a legyezőt, és a mellette ülő három lányra pillantott, akik hozzá hasonlóan igyekeztek úgy tenni, mintha nem érdekelné őket, mi zajlik körülöttük.

Pontosan tudta, miért ültek ott. Evangeline Jenner jelentős vagyona szerencsejátékokból származott, s nem is nemesi családban született. Mindezek tetejében Miss Jenner szörnyen szégyellős volt, és még dadogott is, amely igazi kínszenvedéssé tette a beszélgetést mindkét fél részére.

A másik két lány, Miss Lillian Bowman és a húga, Daisy még nem szokott hozzá Angliához… és a dolgok állását tekintve, hosszú időbe telik, mire ez megtörténik. Az a szóbeszéd járta, hogy a Bowman lányok anyja azért hozta őket el New Yorkból, mert ott nem talált megfelelő partit nekik. Szappanbuborék örökösnők, ahogy gúnyosan emlegették őket, vagy néha dollárhercegnőkként utaltak rájuk. Annabelle úgy vélte, elegáns vonalú arccsontjuk és ferde vágású sötét szemük ellenére sem lesz itt nagyobb szerencséjük, mint New Yorkban, hacsak nem találnak maguknak egy arisztokrata támogatót, aki megtanítja őket, hogyan illeszkedjenek be a brit nemesség köreibe.

Annabelle-nek úgy tűnt, hogy a katasztrofális szezon elmúlt néhány hónapjában gyakran ültek ők négyen – Miss Jenner és a Bowman lányok és jómaga – így együtt a bálokon és estélyeken, mindig a sarokban vagy a fal mellett. Mégis csak ritkán beszéltek egymással, az unalmas várakozás némaságának csapdájában vergődve. Tekintete elkapta Lillian Bowmanét, akinek bársonyosan sötét pillantásában nem várt humoros szikra csillant.

– Legalább ezek a székek kényelmesebbek lehetnének – mormolta a lány –, hiszen nyilvánvaló, hogy az egész estét bennük ülve fogjuk tölteni.

– Talán bele kellene vésnünk a nevünket – javasolta Annabelle enyhe gúnnyal. – Azok után, amennyi időt töltöttem benne, ez már az én székem.

Elfojtott kuncogás hallatszott Evangeline Jenner felől, aki kesztyűs kezét felemelte, hogy egy elkószált élénkvörös fürtöt kisimítson a homlokából. A mosolytól kerek, kék szeme csillogni kezdett, és bőre kipirult az orcáját borító aranyszínű szeplők alatt. Úgy tűnt, a hirtelen támadt rokonság érzete időlegesen elfeledtette vele a szégyenlősségét.

– N-nem értem, m-miért ülsz itt – mondta Annabellenek. – T-te vagy itt a l-legszebb lány… az uraknak kezüket-lábukat k-kellene törniük, hogy t-táncolhassanak veled.

Annabelle kecsesen vállat vont.

– Senki sem akar hozomány nélküli lányt elvenni.

Csak a regények mesevilágában esik meg, hogy egy herceg szegény lányt vesz el. Az életben azonban a hercegek, vikomtok és hasonszőrűek vállára komoly anyagi felelősség nehezedett: gondoskodniuk kellett kiterjedt birtokaikról, népes családjukról és a bérlőikről is. Egy vagyonos nemesnek ugyanúgy fontos volt gazdagon nősülnie, mint egy szegénynek.

– Senki sem akar elvenni egy újgazdag amerikai lányt sem – közölte bizalmasan Lillian Bowman. – Az egyetlen reményünk, hogy valahová tartozzunk, ha sikerül találnunk egy biztos nemesi címmel rendelkező urat.

– De nincs támogatónk – tette hozzá Daisy, a húga. Lillian apró termetű, inkább manószerű változata volt, bőre ugyanolyan világos, haja dús és sötét, szeme barna. Huncutul elmosolyodott. – Ha ismer valami kedves hercegnét, aki szívesen a szárnya alá venne minket, rendkívül lekötelezne.

– Én még csak nem is akarok férjet találni magamnak – vallotta be Evangeline Jenner. – Csak azért sz-szenvedem végig a sz-szezont, mert nem tehetek mást. Ahhoz már t-túl öreg vagyok, hogy az iskolapadban üljek, az apám

meg… – hirtelen elhallgatott, és felsóhajtott. – Nos, már csak egy szezont kell kibírnom, aztán betöltöm a huszonhármat, és h-hivatalosan is vénlánynak számítok. Istenem, m-mennyire várom már!

– Manapság a huszonhárom éves kor számít vénlánynak? – kérdezte Annabelle félig tettetett riadalommal, s tekintetét az égnek emelte. – Jóságos isten, fogalmam sem volt róla, hogy ennyivel túlléptem a határt.

– Miért, hány éves? – kíváncsiskodott Lillian Bowman.

Annabelle gyorsan körülpillantott, hogy meggyőződjön róla, senki sem hallja, amit mond.

– A jövő hónapban leszek huszonöt.

Vallomására három, meglehetősen szánakozó pillantás volt a válasz.

– Egy nappal sem néz ki huszonegynél idősebbnek – nyugtatta meg Lillian.

Annabelle összezárta ujjait a táncrend körül, míg az teljesen eltűnt kesztyűs kezében. Repül az idő, gondolta. Ez, a negyedik szezon is a végéhez közeledett. És az ember nem kezd bele egy ötödikbe… az nevetséges lenne. Muszáj férjet fognia, mégpedig hamarosan. Különben nem tudják tovább fizetni Jeremy tanulmányait… és ki kell költözniük szerény otthonukból, és egy olcsóbb panzióval kell beérniük. Ha pedig egyszer megindultak a lejtőn lefelé, többé nincs megállás, nincs visszaút.

Az apjuk halála óta eltelt hat évben a család anyagi forrásai a nullára csökkentek. Megpróbálták leplezni kétségbeejtő helyzetüket, úgy téve, mintha fél tucat szolgájuk lenne, nem csupán egy túlhajszolt szakácsnő és egy korosodó inas… viseltes ruháikat kifordították, hogy az anyag belseje legyen kívül… ékszereikből eladták a köveket, és hamisakkal pótolták őket. Annabelle-nek már nagyon elege

volt a folyamatos tettetésből, hogy mindenkit becsapjanak, amikor úgy tűnt, hogy már az egész világ tudja, a tönk szélén állnak. Az utóbbi időben Annabelle már diszkrét ajánlatokat is kapott nős úriemberektől, akik jelentőségteljesen utaltak arra, hogy csak kérnie kell a segítségüket, s ők boldogan állnak a rendelkezésére. Nem volt szükség rá, hogy elmagyarázzák, miféle viszonzást várnak az ilyen „segítségért". Annabelle nagyon is tisztában volt vele, hogy egy kiváló szerető adottságaival rendelkezik.

– Miss Peyton – szakította ki a gondolataiból Lillian Bowman hangja –, milyen lenne az ön ideális férjjelöltje?

– Ó – felelte Annabelle könnyedén –, bármilyen nemes megteszi.

– Bármilyen nemes? – kérdezte Lillian kétkedve. – És mi van a fess külsővel?

Annabelle vállat vont.

– Nem hátrány, de nem is szükséges.

– És a szenvedéllyel? – érdeklődött Daisy.

– Határozottan nem előny.

– Intelligencia? – kérdezte Evangeline.

– Elfogadható.

– Sárm? – faggatta tovább Lillian.

– Az is elfogadható.

– Nincsenek nagy igényei – állapította meg Lillian szárazon. – A magam részéről én hozzátennék néhány feltételt. Az én nemes uram legyen fekete hajú és jóképű, remek táncos… és soha ne kérjen engedélyt, ha meg akar csókolni.

– Én olyan férfit szeretnék férjemül, aki olvasta Shakespeare összes művét – jelentette ki Daisy. – Valami csendes és romantikus úriembert… még jobb, ha szemüveget is visel… és szeretnie kell a költészetet, a természetet, és nem örülnék, ha túl tapasztalt lenne a nők terén.

Nővére az égnek emelte a tekintetét.

– Nyilvánvaló, hogy nem ugyanazokért az urakért fogunk versenyezni.

Annabelle Evangeline Jennerre pillantott.

– És ön milyen férjet szeretne, Miss Jenner?

– Hívjon csak Evie-nek – mormolta a lány, és úgy elpirult, hogy orcája pírja vetekedett a haja színével. Küszködve keresgélte a választ, rendkívüli szégyenlőssége birokra kelt titkos vágyaival. – Azt hiszem, olyasvalakit sz-szeretnék, aki kedves és… – elhallgatott, és mintegy önmagát gúnyolva megcsóválta a fejét. – Nem tudom. Csak valaki olyat, aki sz-szeret engem. Igazán szeret.

A szavak meghatották Annabelle-t, s hirtelen mélabú fogta el. A szerelem olyan fényűzés volt, amelynek reményét sohasem engedte meg magának… határozottan felesleges kérdés, amikor a túlélés volt a feladat. Mégsem tudta megállni, hogy megérintse a lány kezét.

– Remélem, megtalálja – mondta őszintén. – Talán nem is kell sokat várnia rá.

– Azt szeretném, ha előbb ön találna férjet – nézett rá Evie félénk mosollyal. – Bárcsak segíthetnék valahogy!

– Úgy tűnik, így vagy úgy, de mindannyiunknak segítségre van szüksége – jegyezte meg Lillian, és fürkészőn végigmérte Annabelle-t. – Hmm… szívesen kidolgoznék valamiféle tervet önnek.

– Hogyan? – vonta fel a szemöldökét Annabelle, azon tűnődve, hogy szórakoztatónak vagy sértőnek kellene-e találnia az ajánlatot.

Lillian lelkesen magyarázni kezdett.

– A szezonból már csak néhány hét van hátra, és feltételezem, hogy önnek ez az utolsó. Gyakorlati szempontból

nézve a dolgot, az ön esélyei arra, hogy társadalmilag megfelelő státuszú férjet találjon, június végén semmivé lesznek.

Annabelle óvatosan bólintott.

– Akkor azt javaslom… – Lillian a mondat közepén hirtelen elhallgatott.

Annabelle követte a tekintetét, és magában felnyögött, amikor meglátta a feléjük közeledő sötét alakot.

Mr. Simon Hunt volt az, a férfi, akitől egyikük sem akart semmit, s jó okkal.

– Mellékesen szólva – mondta halk hangon –, az ideális férj számomra pontosan Mr. Hunt ellentéte.

– Minő meglepetés! – mormolta Lillian gúnyosan, s mindannyian egyetértettek vele.

Az ember végül is megbocsátotta valakinek, hogy felkapaszkodott újgazdag, ha elegendő mennyiségű úri jólneveltséggel bírt. Simon Hunt azonban nem dicsekedhetett ilyesmivel. Nem lehetett udvariasan társalogni valakivel, aki mindig egyenesen kimondta, amit gondolt, tekintet nélkül arra, milyen kedvezőtlen vagy kellemetlen volt a véleménye.

Elképzelhető, hogy akadtak olyanok, akik jóképűnek tartották Mr. Huntot. Annabelle feltételezte, hogy néhány nő nagyon is vonzónak találja a férfi robusztus megjelenését… sőt kénytelen volt elismerni, hogy van valami lenyűgöző a fekete-fehér ünnepi öltözet által féken tartott, férfias erő látványában. Mindazonáltal Simon Hunt vitatható vonzerejét tökéletesen semmissé tette faragatlan modora. Természetében semmiféle érzékenység sem volt fellelhető, nem volt idealista, nem értékelte az eleganciát… csak a fontok és pennyk jelentették számára az értéket, csak az önző és mohó számítás vezette. Mindenki másban, aki hozzá hasonló cipőben járt, lett volna legalább annyi tisztesség,

hogy zavarja saját faragatlansága… de Hunt láthatóan úgy döntött, hogy erényt kovácsol belőle. Szeretett az arisztokraták szokásain gúnyolódni, hideg, fekete szeme úgy csillogott, mintha kinevetné őket.

Annabelle megkönnyebbülésére Hunt soha egy szóval vagy gesztussal sem célzott rá, hogy emlékezne arra a régesrégi napra ott, a panorámaszínházban, amikor csókot lopott tőle a sötétben. Ahogy az idő telt, Annabelle félig-meddig még arról is meggyőzte magát, hogy csak képzelte az egészet. Így visszatekintve egyáltalán nem tűnt valóságosnak, különösen az a hév nem, ahogy egy teljesen idegen közeledésére reagált.

Kétségtelen, hogy sok ember osztozott Annabelle Simon Hunt iránt érzett ellenszenvében, ám a londoni előkelő társaság döbbenetére, maradt, ahol volt. Az utóbbi néhány évben hihetetlenül meggazdagodott, és többségi tulajdonnal bírt számos mezőgazdasági gépeket, hajókat és mozdonyokat gyártó társaságban. Durva viselkedése ellenére rendszeresen meghívták a felső tízezer estélyeire, egyszerűen csak azért, mert túl gazdag volt ahhoz, hogy semmibe vegyék. Hunt személyesítette meg azt a fenyegetést, amelyet az ipari fejlődés jelentett a brit arisztokrácia évszázados megkövesedett földművelési szokásaira. Ezért a nemesség alig titkolt ellenségeskedéssel nézett a férfira, még ha, vonakodva bár, de be is engedte őt megszentelt köreibe. Ám még ennél is rosszabb volt, hogy Hunt semmiféle alázatot nem mutatott, sőt úgy tűnt, élvezi, hogy kikényszeríti bejutását olyan helyekre, ahol egyáltalán nem látják szívesen.

Azon néhány alkalommal, amikor találkoztak a panorámaszínház óta eltelt időben, Annabelle hűvös távolságtartással kezelte Huntot, elzárkózva minden társalgás elől,

s visszautasítva a férfit, valahányszor az felkérte táncolni. Hunt mulatni látszott a lány megvetésén, és leplezetlen módon mérte végig, hogy Annabelle-nek felállt a tarkóján a szőr. Annabelle remélte, hogy a férfi egy nap majd elveszti az érdeklődését iránta, de egyelőre bosszantóan kitartónak mutatkozott.

Annabelle érzékelte a többi lány megkönnyebbülését, amikor Hunt tudomást sem véve róluk kizárólag őt tüntette ki a figyelmével.

– Miss Peyton – szólította meg, s úgy tűnt, semmi sem kerüli el a tekintetét; látja ruhája ujjának gondosan megjavított szegélyét, hogy apró rózsabimbókkal teli ágacskával takarta el ingvállának kirojtosodott szélét, hogy hamis köves fülbevaló lóg a fülében. Annabelle hűvös daccal fordult a férfi felé. A levegő köztük szikrázni tűnt az elemi kihívás, a huzavona érzetétől, és Annabelle idegei megfeszültek a férfi közelségétől.

– Jó estét, Mr. Hunt.

– Kitüntetne egy tánccal? – kérdezte a férfi bevezető nélkül.

– Nem, köszönöm.

– Miért nem?

– Elfáradt a lábam.

– Miben? – vonta fel Hunt a szemöldökét. – Egész este itt ült.

Annabelle állta a tekintetét.

– Nem óhajtok magyarázkodni önnek, Mr. Hunt.

– Egyetlen keringő csak nem okozna túl nagy nehézséget önnek.

Bár Annabelle mindent elkövetett, hogy megőrizze a nyugalmát, érezte, hogy arcizmai megrándulnak.

– Mr. Hunt, senki sem mondta még önnek, hogy udvariatlanság egy hölgyet megpróbálni olyasmire kényszeríteni, amit láthatóan nem óhajt megtenni?

A férfi halványan elmosolyodott.

– Miss Peyton, ha valaha is azzal törődtem volna, hogy udvarias legyek, sohasem kaptam volna meg, amit akarok. Csak arra gondoltam, talán élvezné, ha egyszer kivételesen nem kellene egész este petrezselymet árulnia, mert ha ez az estély is a szokásos módon zajlik, akkor valószínűleg az én felkérésem lesz az egyetlen, amit kap.

– Milyen kedves! – jegyezte meg Annabelle gúnyos csodálattal. – Milyen hízelgő! Hogyan is utasíthatnám vissza?

Újfajta éberség villant a férfi tekintetében.

– Akkor táncol velem?

– Nem – sziszegte Annabelle. – Most pedig távozzon! Kérem!

Ahelyett, hogy a visszautasítás miatt zavartan elsompolygott volna, Hunt szélesen elmosolyodott, fehér fogsora csak úgy villogott napbarnított arcában. A mosoly kalózos külsőt kölcsönzött neki.

– Ugyan, mit árthatna egyetlen tánc? Meglehetősen ügyes partner vagyok… talán még élvezné is.

– Mr. Hunt – mormolta Annabelle növekvő elkeseredéssel –, megfagy a vér az ereimben, ha arra gondolok, hogy bármilyen okból az ön partnere legyek.

A férfi közelebb hajolt, hangját is halkabbra fogta, hogy senki se hallja, amit mond.

– Rendben. De mielőtt távozom, javaslom, hogy gondolja át a következőt, Miss Peyton. Eljöhet még az az idő, amikor nem adatik meg önnek az a luxus, hogy visszautasítsa egy hozzám hasonló férfi tisztességes ajánlatát… vagy tisztességtelen ajánlatát, ha már itt tartunk.

Annabelle szeme tágra nyílt, és fülig pirult haragjában. Már az is túl sok volt neki, hogy egész este itt kellett üldögélnie a falnál, erre még egy olyan ember sértését is el kell tűrnie, akit tiszta szívből megvet.

– Mr. Hunt, úgy beszél, mint egy nagyon silány darab gonosz főhőse.

Ez újabb széles mosolyra késztette a férfit. Gúnyos udvariassággal hajolt meg, majd távozott.

Annabelle feldúltan nézett utána.

A másik három lány egyszerre sóhajtott fel megkönnyebbülésében. Lillian Bowman talált először a hangjára.

– Úgy tűnik, a nem szócska nincs igazán nagy hatással rá, vagy tévednék?

– Mit mondott a végén, Annabelle? – kíváncsiskodott Daisy. – Mi volt az, amitől úgy elpirultál?

Annabelle a táncrendje ezüst borítójára szegezte merev tekintetét, hüvelykujjával a sarkában látható foltot dörzsölgette.

– Mr. Hunt sejtetni engedte, hogy egy napon olyan kétségbeejtő helyzetben találhatom magam, hogy kénytelen leszek megfontolni, a szeretője legyek-e.

Ha Annabelle nem aggódott volna annyira, jót nevet újdonsült barátnői ostoba, elképedt arcán, amellyel a kijelentést fogadták. Lillian azonban nem kiáltott fel szűzi elszörnyedésében, mint ahogy az várható lett volna, és nem is hagyta taktikusan annyiban a témát. Feltette az egyetlen kérdést, amelyre Annabelle nem számított.

– Igaza volt?

– Igaza volt abban, hogy kétségbeejtő helyzetben vagyok – ismerte be. – De abban nem, hogy a szeretője leszek… vagy bárki másé. Inkább hozzámegyek egy földművelő paraszthoz, semmint odáig süllyedjek.

Lillian rámosolygott, felismerve a szilárd eltökéltséget Annabelle hangjában.

– Kedvellek – jelentette ki áttérve a bizalmas tegezésre. Kényelmesen hátradőlt a széken, s lábát nemtörődöm módon keresztbe tette, ami roppant illetlen dolognak számított egy első bálozó esetében.

– Én is kedvellek – felelte Annabelle ösztönösen, ahogy a jó modor diktálta… – de alighogy kimondta, meglepve döbbent rá, hogy valóban így is érzi.

Lillian fürkészőn mérte végig, miközben folytatta.

– Utálnám azt látni, hogy egy ekét húzó ökör mögött ballagsz a szántóföldön… te ennél többre vagy érdemes.

– Egyetértek – helyeselt Annabelle. – Mit fogunk tenni az ügyben?

Bár Annabelle tréfának szánta a kérdést, úgy tűnt, Lillian komolyan vette.

– Épp most akartam rátérni. Mielőtt félbeszakítottak minket, arra készültem, hogy indítványozzam, kössünk szerződést, hogy segítünk egymásnak férjet találni. Ha a megfelelő úriember nem hajlandó zsákmányul ejteni minket, majd mi zsákmányul ejtjük őt. És sokkal hatékonyabban vadászhatunk, ha egyesítjük az erőinket, mintha külön-külön próbálkoznánk. A legidősebbel kezdjük, aki úgy tűnik, te vagy, Annabelle… és szépen haladunk a legifjabb felé.

– Ez rám nézve egyáltalán nem tűnik előnyösnek – tiltakozott Daisy.

– Márpedig így tisztességes – jelentette ki Lillian. – Neked több időd van, mint nekünk, többieknek.

– Miféle „segítségre” gondolsz? – érdeklődött Annabelle.

– Bármire, ami szükséges. – Lillian szorgalmasan jegyzetelni kezdett a táncrendjére. – Kipótoljuk a másik hátrá-

nyait, s ha szükséges, tanácsot adunk, segítünk. Olyanok leszünk, mint egy métacsapat – nézett fel vidám mosollyal.

Annabelle kételkedve nézett rá.

– Arra a játékra célzol, ahol az urak egymás után elütnek egy bőrlabdát valami lapos ütővel?

– Nem csak az urak – felelte Lillian. – New Yorkban a hölgyek is játszanak, amíg nem feledkeznek meg magukról a játék hevében.

Daisy gonoszul mosolygott.

– Egyik alkalommal Lillian annyira felháborodott egy rossz ütésen, hogy kirántotta a várat jelző karót a földből.

– Már amúgy is kilazult – védekezett Lillian. – Márpedig egy kilazult karó veszélyes lehet a futókra.

– Különösen, hogy te bőszen közéjük vágtad – mondta Daisy, és gúnyos nyájassággal mosolygott nővére haragos arca láttán.

Annabelle elfojtott egy nevetést, és a nővérekről Evie zavart arcára pillantott. Nem volt nehéz kitalálni a lány gondolatait… hogy az amerikai testvérpárnak még nagyon sok csiszolásra van szüksége, mielőtt sikerül magukra vonni valami nemesember figyelmét. Amikor ismét a nővérekre nézett, önkéntelenül is elmosolyodott várakozással teli arckifejezésük láttán. Könnyedén el tudta képzelni a két lányt, amint lelkesen megütik a labdát egy husánggal, majd szoknyájukat magasra emelve körülszaladják a játékteret. Eltűnődött, hogy vajon minden amerikai lányba ennyi energia szorult-e… kétségtelen, hogy a Bowman lányok elijesztenek minden tisztes, brit úriembert, aki közeledni próbál hozzájuk.

– Valahogy sohasem gondoltam a férjvadászatra úgy, mint csapatsportra – ismerte be.

– Márpedig annak kell lennie! – jelentette ki Lillian lelkesen. – Gondolj csak arra, mennyivel hatékonyabbak leszünk együtt. Az egyetlen lehetséges bonyodalmat az okozhatja, ha egyszerre ketten kezdünk ugyanazon úriember iránt érdeklődni… de ez nem túl valószínű, tekintve a nagyon is különböző ízlésünket.

– Akkor megegyezhetünk abban, hogy sohasem versenyzünk ugyanazon úriember kegyeiért – mondta Annabelle.

– V-valamint abban is – szólalt meg váratlanul Evie –, hogy senkinek sem ártunk.

– Nagyon hippokratészi – helyeselt Lillian.

– Én pedig történetesen úgy vélem, hogy igaza van – vitatkozott Daisy, félreértve nővére szavait. – Ne ijesztgesd ezt a szegény lányt, az ég szerelmére!

Lillian bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Azt mondtam, hippokratészi, nem azt, hogy hipokrita, te ostoba.

Annabelle sietve közbeavatkozott, mielőtt a két testvér komolyan hajba kapott volna.

– Akkor mindannyiunknak egyet kell értenie a tervvel… abból semmi jó nem sül ki, ha félreértjük egymást.

– És mindent elmesélünk egymásnak – lelkesedett Daisy.

– Még az in-intim részleteket is? – kérdezte félénken Evie.

– Ó, főleg azokat!

Lillian fanyarul mosolygott, aztán kritikus pillantással mérte végig Annabelle-t.

– Ez a ruha förtelmesen fest – jelentette ki. – Adok néhányat a saját ruháim közül. Van egy egész ládányi olyan, ami még sohasem volt rajtam. Egyáltalán nem fognak hiányozni, anya meg úgysem veszi észre.

Annabelle nyomban megrázta a fejét, mert bár hálás volt az ajánlatért, elborzasztotta, hogy ennyire nyilvánvaló, milyen szörnyű anyagi helyzetben van.

– Nem, nem! Nem fogadhatok el ilyen drága ajándékot, bár roppant nagylelkű vagy…

– Az a halványkék ruha, levendulaszínű szegéllyel – mormolta Lillian Daisynek. – Emlékszel rá?

– Ó, az istenien fog állni rajta – lelkesedett Daisy. – Hozzá sokkal jobban fog illeni, mint hozzád.

– Köszönöm – vágott vissza Lillian, és komikus oldalpillantást vetett húgára.

– Ne, igazán… – tiltakozott volna Annabelle, de Lillian félbeszakította.

– És az a fehér csipkebetétes, zöld muszlin – folytatta.

– Nem fogadhatom el a ruháidat, Lillian – erősködött Annabelle halkan.

– Miért nem? – nézett fel a lány a jegyzeteiből.

– Először is, mert nem engedhetem meg magamnak, hogy viszonozzam. Másodszor meg, mert úgysem ér semmit. A cifra ruhák nem tesznek vonzóbbá, ha egyszer nincs hozományom.

– Ó, a pénz – mondta Lillian olyan nemtörődöm módon, ahogy csak az képes, akinek rengeteg van belőle. – Azzal viszonzod, hogy valami sokkal értékesebbet adsz nekem, mint a pénz. Megtanítasz engem és Daisyt arra, hogy legyünk… nos, jobban olyanok, mint te. Megtanítod, hogy a helyes dolgokat mondjuk és tegyük… és az összes olyan íratlan szabályt, amelyet néha úgy tűnik, hogy a nap minden percében megszegünk. Ha lehetséges, akár segíthetnél támogatót is keresni, és akkor végre megnyílnának mindazok az ajtók, amelyek most zárva vannak előttünk. Ami

pedig a hozomány hiányát illeti… csak akadjon horogra a megfelelő férfi. Mi, többiek majd segítünk kifogni.

Annabelle csodálkozva meredt rá.

– Te tényleg komolyan gondolod ezt az egészet.

– Hát persze, hogy komolyan gondoljuk – vágta rá Daisy. – Milyen megkönnyebbülés lesz számunkra, hogy végre csinálhatunk valami mást is, minthogy itt ülünk a falnál, mint valami idióták! Lillian és én már kis híján beleőrültünk az unalomba.

– Ahogy é-én is – csatlakozott hozzá Evie.

– Akkor… – Annabelle az egyik várakozással teli arcról a másikra pillantott, s nem tudta megállni mosolygás nélkül. – Ha ti hárman hajlandók vagytok rá, akkor én is. De ha már szerződést kötünk, nem kellene vérrel megpecsételni vagy ilyesmi?

– Az egekre, dehogy! – szörnyedt el Lillian. – Szerintem képesek vagyunk megállapodni valamiben anélkül, hogy felvágnánk miatta az ereinket. Most pedig – intett a táncrendjével – gondolom, listát kellene készítenünk a múlt szezon után megmaradt legígéretesebb jelöltekből. Sajnos mostanra már közülük is sokan horogra akadtak. Rang szerint vegyük őket? Kezdve a hercegektől?

Annabelle megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy érdemes lenne a hercegekkel foglalkozni, mert nem tudok olyanról, aki hetven év alatt lenne és a fogai is megvannak még.

– Szóval intelligencia és sárm elfogadható, de a fogak hiánya nem – gonoszkodott Lillian, mire Annabelle felnevetett.

– Az is elfogadható – mondta –, de *határozottan* előny, ha a reménybeli férjnek van foga.

– Akkor rendben – biccentett Lillian. – Az élemedett korú, rozzant hercegeket átugorva térjünk rá a grófokra. Elsőnek mindjárt itt van Lord Westcliff…

– Ne, Westcliffet ne – rezzent össze Annabelle, és hozzátette: – Érzéketlen alak… és különben sem érdeklődik utánam. Gyakorlatilag rávetettem magam, amikor négy évvel ezelőtt bevezettek a társaságba, ő meg úgy nézett rám, mintha a cipőjére ragadt piszok lennék.

– Akkor felejtsük el Westcliffet – egyezett bele Lillian, majd kérdőn felvonta a szemöldökét. – Na és, mit szólsz Lord St. Vincenthez? Fiatal, partiképes, bűnösen jóképű…

– Nem fog működni – vélte Annabelle. – Nem számít, mennyire kompromittáló a helyzet, St. Vincent sohasem fog megkérni. Legalább egy tucat nőt kompromittált, elcsábított és teljesen tönkre is tett már… a tisztesség neki semmit sem jelent.

– Ott van Eglinton g-grófja – javasolta tétován Evie. – De ő nagyon m-méltóságteljes, és legalább ötvenéves…

– Írd csak fel a listára – mondta Annabelle. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy ilyen apróságokon fennakadjak.

– Van még Rosebury vikomt – jegyezte meg Lillian a homlokát ráncolva. – Bár ő egy kicsit fura és olyan… hát, hervatag.

– Amíg a pénztárcája életerős, más területeken nyugodtan lehet hervatag – jelentette ki Annabelle, mire a többi lány felvihogott. – Őt is írd fel!

A zenéről és a táncoló párok forgatagáról tudomást sem véve ők négyen szorgalmasan dolgoztak a listán, időnként úgy megnevettetve egymást, hogy magukhoz vonzottak néhány kíváncsi tekintetet.

– Csendet! – parancsolt társnőire Annabelle komolyságot erőltetve magára. – Nem akarjuk, hogy a többiek megsejtsék, miben mesterkedünk… márpedig a petrezselymet áruló lányok nem szoktak nevetgélni.

Erre mindannyian igyekeztek komoly arcot vágni, ami újabb vihogáshullámot indított el.

– Ó, nézzétek! – mutatott rá Lillian a növekvő listára. – Most az egyszer betelt a táncrendünk. – A lehetséges jelöltek névsorát böngészve, elgondolkodva biggyesztette le az ajkát. – Úgy vélem, ezen urak némelyike valószínűleg ott lesz Westcliff szezonvégi partiján Hampshire-ben. Daisy és én kaptunk rá meghívót. Veled mi a helyzet, Annabelle?

– Ismerem az egyik húgát – felelte a lány. – Azt hiszem, rá tudom venni, hogy meghívjon. Ha kell, könyörögni fogok neki.

– Én is szólok az érdekedben – ígérte Lillian, majd Eviere mosolygott –, és rád is kiterjesztem a meghívást.

– Milyen remek mulatság lesz! – kiáltott fel Daisy. – Akkor kész a terv. Két hét múlva elfoglaljuk Hampshire-t, és keresünk egy férjet Annabelle-nek.

Kezet fogtak a megállapodásra. Kicsit ostobán, kicsit szédülten, de nem kicsit lelkesedve. *Talán most megfordul a szerencsém,* gondolta Annabelle, és néma fohászt mormolva magában egy kurta pillanatra behunyta a szemét.

Második fejezet

Simon Hunt korán megtanulta, hogy mivel a sors nem áldotta meg sem nemesi vérrel, sem gazdagsággal vagy különleges adottságokkal, saját magának kell megalapoznia a szerencséjét a gyakran kegyetlen világban. Tízszer olyan törtető és becsvágyó volt, mint egy átlagos ember. A többiek általában egyszerűbbnek találták, ha hagyták, hogy az ő akarata érvényesüljön, minthogy szembeszálljanak vele. Bár Simon hatalmaskodó volt, gyakran még kegyetlen is, álmát sohasem zavarta meg lelkiismeret-furdalás. A természet törvénye, hogy csak a legerősebb marad életben, és a gyenge jobb, ha eltakarodik a pokolba.

Az apja hentes volt, aki kényelmes jólétet teremtett hattagú családjának, s befogta Simont inasnak, amint a fiú elég idős volt ahhoz, hogy elbírja a súlyos húsvágó bárdot. Az apja boltjában eltöltött éveknek köszönhetően Simon izmos karú, széles vállú ifjúvá serdült. Azt várták tőle, hogy végül átveszi a hentesüzletet, de huszonegy évesen Simon apja nagy csalódására otthagyta a boltot, és más megélhetési lehetőség után nézett. Befektetéseivel gyorsan megsokszorozta évek során összegyűjtött vagyonkáját, s közben rájött, mi az igazi tehetsége: vele született érzéke van a pénzcsináláshoz.

Simon szerette a gazdaság nyelvét, a kockázati tényezőket, a kereskedelem, az ipar és a politika kölcsönhatásait… és mindenki más előtt felismerte, hogy a növekvő brit vasúti hálózat lesz a bankok elsődleges eszköze, hogy hatékonyan bonyolítsák az üzleteiket. A készpénz és az értékpapírok utalványozása, a gyorsan fejlődő beruházási lehetőségek mind erősen a vasúti szolgáltatásoktól fognak függni. Simon az ösztönére hallgatva minden pénzét egy vasúti vállalkozásba fektette, és jutalmul kiemelkedően magas profitot söpörhetett be, amelyből azon nyomban különféle részvényeket vett. Most, harminchárom évesen három ipari társaságban, egy hatalmas öntödében és egy hajógyárban is többségi tulajdonos volt. Rendszeres, bár nemkívánatos vendége volt az arisztokrata báltermeknek, s hat társaság igazgatótanácsában is ott ült a nemesi származású tagok mellett. A kemény munkával töltött hosszú évek eredményeként majdnem mindene megvolt, amit valaha is akart. Mégis, ha valaki megkérdezte volna tőle, boldog-e, Simon csak horkantott volna válaszul. A boldogság, a siker eme bizonytalan következménye az önelégültség biztos jele, Simon pedig már csak a természetéből fakadóan sem lehetett soha önelégült vagy megelégedett; nem is akart az lenni.

Ennek ellenére… elhanyagolt szívének legmélyebb, legszemélyesebb csücskében ott élt egy vágy, amelyet, úgy tűnt, Simon nem tud elfojtani.

Lopva, a szeme sarkából a bálterem másik végébe pillantott, s mint mindig, most is megsajdult valami benne Annabelle Peyton láttán. Annyi nő mellett, akit megkaphatott – s ez nem kevés volt –, senki sem tudta úgy felkelteni a figyelmét, mint ez a lány. Annabelle vonzereje messze több volt, mint egyszerű szépség, bár isten a tanúja, abból is méltánytalanul többet kapott, mint legtöbb nőtársa. Ha

Simonnak csak csipetnyi érzéke lett volna a költészethez, tucatnyi elragadtatott strófában méltatta volna a lány bájait. De ő nem tagadhatta le közönséges származását, így nem is tudta pontos szavakkal kifejezni az érzéseit. Csak annyit tudott, hogy Annabelle látványától, ahogy ott ül a csillár fényének ragyogásában, majdnem hogy megroggyan a térde.

Simon sohasem felejtette el azt a pillanatot, amikor először meglátta a panorámaszínház előtt állva, ahogy homlokát enyhén ráncolva a bugyellárisában kutat. A nap fénye előhozta világosbarna hajának arany és pezsgőszínű árnyalatait, és fénylővé tette a bőrét. Volt benne valami édes… valami megragadó, a bársonyos bőr, a ragyogó kék szempár, az apró redő a homlokán, amelyet Simon szeretett volna kisimítani.

Akkor egészen biztos volt benne, hogy Annabelle mostanra már asszony lesz. A nyilvánvaló tény, hogy a Peytonökre nehéz idők járnak, Simon számára nem bírt jelentőséggel. Úgy vélte, hogy bármely úriember, aki józan esze birtokában van, azonnal meglátja a lány értékeit, és lecsap rá. Aztán, ahogy két év is eltelt, és Annabelle nem ment férjhez, Simonban halvány remény ébredt. Megindította az a bátorság és elszántság, amellyel a lány férjet keresett, az a higgadtság, amellyel rendkívül viseltes ruháit hordta… s az, hogy a hozomány hiánya ellenére is nagyra tartotta magát. Az a ravaszság, amellyel a férjvadászatot kezelte, leginkább a tapasztalt szerencsejátékost juttatta Simon eszébe, aki utolsó kártyáit játssza ki egy vesztes játszmában. Annabelle okos volt, körültekintő és hajthatatlan, még mindig gyönyörű, bár az utóbbi időben a szegénység fenyegetése kemény vonalakat rajzolt a szeme és a szája sarkába. Simon önző módon egyáltalán nem bánta, hogy a lány anyagi gondokkal küzd, mert ez olyan lehetőséget

teremtett számára, amelyet egyébként sohasem kapott volna meg.

A gond csak az volt, hogy Simon még nem tudta kiokoskodni, hogyan vehetné rá Annabelle-t, hogy akarja őt, amikor nyilvánvalóan taszította minden, amit Simon képviselt. Simon azt is nagyon jól tudta, hogy kevés vonzó tulajdonsága van. Ráadásul legfeljebb annyira vágyott úriemberré válni, mint amennyire egy tigris szeretne dorombló házi kedvenc lenni. Csupán egy nagyon gazdag férfi volt, aki csalódottan vette tudomásul, hogy a rengeteg pénzével sem tudja megvásárolni azt, amire legjobban vágyik.

Simon eddig a türelmes várakozás taktikáját alkalmazta, tudván, hogy a kétségbeesés végül olyan tettekre sarkallja Annabelle-t, amelyekre korábban nem is gondolt. A nyomornak megvan az a tulajdonsága, hogy egészen új megvilágításba helyezi a dolgokat. Annabelle játéka hamarosan véget ér, és akkor csupán két választása marad: férjhez megy egy szegény emberhez, vagy szeretője lesz egy gazdagnak. Ez utóbbi esetben pedig az ő ágya lesz az, ahol a lány kiköt.

– Finom kis falat, ugye? – szólalt meg mellette valaki. Simon a hang felé fordulva Henry Burdicket pillantotta meg, akinek az apja, egy vikomt, állítólag a halálos ágyán feküdt. Burdick arra várva, hogy az apja feldobja végre a talpát, és ráörökítse a címet és a családi vagyont, ideje nagy részét szerencsejátékokkal és szoknyavadászattal töltötte. Simon tekintetét követve ő is Annabelle-t nézte, aki élénk beszélgetésbe merült a körülötte ülő lányokkal.

– Nem tudom – felelte Simon, s hirtelen ellenszenvet érzett Burdick és a fajtája iránt, akiknek már a születésükkor minden kiváltság megadatott, s az élet ezüsttálcán adja eléjük a lehetőségeket… ők pedig általában semmit sem

tesznek, hogy bebizonyítsák, érdemesek a sors meggondolatlan nagylelkűségére.

Burdick mosolygott, arca vörös volt a sok italtól és a zsíros ételektől.

– Hamarosan szándékomban áll kideríteni – jegyezte meg.

Aligha Burdick volt az egyetlen. Nem kevés férfi figyelte Annabelle-t, tekintetükben a sebesült prédát követő farkasfalka várakozása izzott. Abban a pillanatban, amikor a lány a leggyengébb és a legkevésbé tud ellenállni, egyikük le fog csapni rá. Mindazonáltal, ahogy a természetben mindig, a domináns hím fog győzni.

Simon kemény vonalú ajkán a mosoly halvány árnyéka derengett fel.

– Ön meglep – mormolta. – A magafajta úriembertől azt vártam volna, hogy egy szorult helyzetben lévő hölgy számíthat a lovagiasságára… ehelyett azt kell hallanom, hogy olyan aljas gondolatokat dédelget, amilyet az ember a magamfajtától várna.

Burdick halkan felnevetett, észre sem véve, hogy Simon fekete szeme vadul megvillan.

– Hölgy vagy sem, választania kell közülünk, amikor az anyagi forrásai végképp kimerülnek.

– S egyikőjük sem kéri őt feleségül? – kérdezte Simon.

– Jóságos isten, miért tennénk? – Burdick megnyalta a száját, mintha máris látná képzeletben a jövőt. – Felesleges elvenni a lányt, amikor megfelelő árért hamarosan úgyis kapható lesz.

– De talán túl tisztességes ahhoz, hogy eladja magát.

– Nem hinném – mondta vidáman az ifjú arisztokrata. – Az olyan gyönyörű és szegény nők, mint ő, nem

engedhetik meg maguknak a tisztességet. Különben is az a hír járja, hogy Lord Hodgeham már kapott is egy kis kóstolót belőle.

– Hodgeham? – Simon arca kifejezéstelen maradt, bár mélyen megdöbbentette, amit hallott. – Honnan ered a pletyka?

– Ó, Hodgeham hintóját látták a Peyton-ház mögötti sikátorban egy éjszakai órán… és a hitelezők szerint Hodgeham néha kifizeti a számláikat. – Burdick elhallgatott, hogy kivihogja magát. – Egy éjszaka azok közt a szép combok közt megéri, hogy az ember kifizesse a szatócs számláját, nem gondolja?

Simonon gyilkos indulat lett úrrá, és szerette volna letépni Burdick fejét. Nem tudta, hogy a jeges haragot mennyiben váltotta ki a kép, ahogy Annabelle Peyton a disznószerű Lord Hodgehammel fekszik egy ágyban, és mennyiben Burdick gonosz élvezete a valószínűleg nem is igaz pletykában.

– Azt javasolnám – kezdte Simon veszélyesen kellemes hangon –, hogy ha tönkre akarja tenni egy hölgy hírnevét, akkor jobb, ha meggyőző bizonyítéka is van arra, amit állít.

– Ugyan már, a pletyka attól pletyka, hogy nem kell bizonyítani – vágott vissza a fiatalember, és Simonra kacsintott. – S az idő hamarosan úgyis felfedi a hölgy igazi természetét. Hodgehamnek nincsenek olyan anyagi lehetőségei, hogy egy ilyen első osztályú szépséget magához láncoljon. Nem telik bele sok idő, és a hölgy többet akar, mint amennyit Hodgeham adni tud. Meglátja, a szezon végére a hölgy átpártol a legmélyebb zsebű férfihoz.

– Aki én lennék – jegyezte meg Simon halkan.

Burdick erre meglepetten pislogott, a mosoly lefagyott az arcáról, miközben azon töprengett, jól hallotta-e, amit hallott.

– Micsoda?

– Két éven át figyeltem, ahogy ön és az a rakás idióta, akikkel cimborál, a hölgy sarkában lihegnek – mondta Simon összeszűkülő szemmel. – Most viszont elvesztette a lehetőséget, hogy valaha is megkapja.

– Elvesztettem a lehe… hogy érti ezt? – háborgott Burdick.

– Úgy, hogy a legnagyobb fájdalmat – lelkit, testit és anyagit – fogom okozni az első férfinak, aki a felségterületemre merészkedik. A következő alaknak pedig, aki a fülem hallatára megismétli ezt az alaptalan szóbeszédet, a torkán fogom lenyomni a tulajdon szavait… az öklömmel együtt. – Simon tigrismosollyal nézte Burdick döbbent arcát. – Mondja ezt el mindenkinek, akit esetleg érdekelhet – tanácsolta, és otthagyta az elképedten tátogó Burdicket.